

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 marca 2017 r. w sprawie T-889/16, Ccc Event Management GmbH/Sąd Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 maja 2017 r. przez Ccc Event Management GmbH

(Sprawa C-261/17 P)

(2017/C 330/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Ccc Event Management GmbH (przedstawiciel: A. Schuster, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Sąd Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i postanowił, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 23 marca 2017 r. w sprawie T-239/15, Cryo-Save AG/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 31 maja 2017 r. przez Cryo-Save AG

(Sprawa C-327/17 P)

(2017/C 330/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Cryo-Save AG (przedstawiciel: C. Onken, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie T-239/15;
- obciążenie strony pozwanej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi jeden zarzut, mianowicie naruszenie art. 64 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾, zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾ w związku z art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadami 37 i 39 rozporządzenia nr 2868/95, art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009. Naruszenie polega na tym, że Sąd uznał za niedopuszczalny pierwszy zarzut skarżącej, będącej w niniejszym postępowaniu wnoszącą odwołanie.

W zarzucie pierwszym skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, powoływała się na niedopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do jej unijnego znaku towarowego. W uzasadnieniu podnosiła, że wniosek nie był wystarczająco uzasadniony wbrew art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadzie 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95.

Sąd orzekł, że pierwszy zarzut skarżącej, będącej wnoszącą odwołanie, nie jest dopuszczalny, ponieważ skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, nie podniosła w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą naruszenia wymogów formalnych z art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95, badanie odwołania było ograniczone do badania rzeczywistego używania, a Izba Odwoławcza z tego względu nie była w sposób konieczny zobowiązana do zbadania kwestii prawidłowości wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Badanie zarzutu pierwszego przez Sąd byłoby jego zdaniem równoznaczne z rozszerzeniem ram faktycznych i prawnych, którymi zajmowała się Izba Odwoławcza.

Przeciwko temu zwraca się skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, podnosząc argument, że dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia stanowi wstępny wymóg orzeczenia co do istoty, który strona pozwana jest zobowiązana badać z urzędu w każdym stadium postępowania (art. 76 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, zasada 39 ust. 1, zasada 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95). Z tego względu nie ma znaczenia, czy skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, poruszyła konkretnie kwestię dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przed Izbą Odwoławczą.

Ponadto Wydział Unieważnień EUIPO z urzędu zbadał dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku i wyraźnie uznał za spełnione warunki art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 37 rozporządzenia nr 2868/95. Uznana w orzecznictwie Sądu zasada funkcjonalnej ciągłości wymaga pełnej kontroli przez Izbę Odwoławczą decyzji Wydziału Unieważnień, w tym oceny dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Na poparcie swojego poglądu skarżąca powołuje się między innymi na orzecznictwo Sądu w sprawach KLEENCARE, wyrok z dnia 23 września 2003 r., T-308/01, pkt 24–26, 28, 29, 32⁽³⁾; HOOLIGAN, wyrok z dnia 1 lutego 2005 r., T-57/03, pkt 22, 25⁽⁴⁾.

Wreszcie skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, jak najbardziej zakwestionowała dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku, choć innymi słowami, zarówno w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień, jaki i przed Wydziałem Sprzeciwów.

Z wszystkich trzech wymienionych powodów kwestia dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku była częścią ram faktycznych i prawnych postępowania przed Izbą Odwoławczą. Badanie dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przez Sąd nie wykroczyło poza te ramy. W tym zakresie zarzut niedopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku różni się od powołania się na nowe podstawy wygaśnięcia lub unieważnienia lub od złożonego po terminie żądania dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1995, L 303, s. 1.

⁽³⁾ ECLI:EU:T:2003:241.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:T:2005:29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino (Włochy) w dniu 9 czerwca 2017 r. – IJDF Italy Srl/Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

(Sprawa C-344/17)

(2017/C 330/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IJDF Italy Srl

Strona pozwana: Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando